

rini bugüne ulaştırmasıyla dikkati çekmektedir. İbnü'l-Cübbâî'nin *el-Ebvâb*, Eş'arî'nin *Ecvibetü'l-mesâ'il-i-Başriyye*, Bâkılânî'nin, *et-Taḥrîb ve'l-irşâd*, *el-Uşûl-kebir*, *el-Uşûl-ş-şagîr*, *el-Mukni' fi uşûl-i-fıkh*, *Mesâ'ilü'l-uşûl* ve Kâdî Abdülcebbar'ın *Şerhu'l-ʿUmed* adlı eserleri günümüze kadar ulaşmadığı halde müelliflerinin belirli fikirleri *el-Burhân* vasıtasıyla bugüne intikal etmiştir.

Tâceddin es-Sübkî, ihtiva ettiği birçok müşkül meseleden dolayı "luğzû'l-ümme" (ümme'nin bilmecesi, muamması) adını verdiği ve önceki fakihler taklit edilmeden farklı bir üslûpla yazılmış olduğunu belirttiği *el-Burhân*'ın, Şâfiîler'in iftihar edecekleri eserlerden biri olmasına rağmen onu şerhetmeye istekli olmamalarını ve pek az yerde ondan söz etmelerini garip karşılar. Gerçekten de Cüveynî'nin talebesi Gazzâlî'nin *el-Mustaşfâ*'sı elden ele dolaşırken *el-Burhân* pek rağbet görmemiştir. Üzerinde yapılan birkaç şerh de özellikle bazı görüşlerinin tenkidi için yazılmış olup Mâlikî fakihleri tarafından kaleme alınmıştır. Sübkî'nin belirttiğine göre esere fazla rağbet gösterilmemesinin ve tenkide uğramasının asıl sebebi, Cüveynî'nin Eş'arî ve Şâfiî'ye muhalefet etmesi, *istislâh**

ve *mesâlihu'l-mürsele** gibi konularda İmam Mâlik'i tenkit etmesi ve bu sırada kullandığı üslûp olmalıdır. Ebû Hanîfe'ye karşı ağır ifadeler kullanmış olması da bu sebepler arasında sayılabilir. Abdülazîm ed-Dîb ise Sübkî'nin bu kanaatine katılmamakta, gerek Eş'arî'ye gerekse İmam Mâlik'e cevap verilen noktaları gözden geçirdiğini, bunların hiçbirinde Sübkî'nin kullanıldığını belirttiği üslûba rastlamadığını söylemektedir. *el-Burhân*'ın daha az tanınan bir eser olarak kalmasını da müellifin diğer eserlerinin daha çok tutulmasına, bilhassa o asrın bir özelliği olarak kelâm kitaplarının revaç bulması sebebiyle müellifin kelâmı ilgili kitaplarının daha çok rağbet görmesine bağlamaktadır. *el-Burhân*'ın anlaşılmasındaki güçlükler ve Gazzâlî'nin *el-Mustaşfâ* adlı eserinin daha çok dikkat çekmiş olması da birer sebep olarak zikredilebilir. Bütün bunlara rağmen İbn Haldûn *el-Burhân*'ı, *el-Mustaşfâ* ve Ebû'l-Hüseyn el-Basrî'nin *el-Mu'temed* adlı kitabı ile birlikte kelâmcıların metoduna göre yazılmış en önemli üslû-i fıkıh eserleri arasında zikreder.

el-Burhân üzerine yazılan şerhler şöyle sıralanabilir: 1. Muhammed b. Ali el-Mâzerî (ö. 536/1141), *İzâhu'l-maḥşûl min Burhâni'l-uşûl*. Tamamlanmamış olan bu şerhin bir nüshası Medine'de Hizânetü Ribâtî Seyyidînâ Osman Kütüphanesi'nde mevcuttur. 2. Ebû'l-Hasan Ali b. İsmâil es-Sanhâcî el-Ebyârî (ö. 616/1219), *et-Taḥkîk ve'l-beyân fi şerhi'l-Burhân*. *el-Burhân*'ın neşrinde bu şerhin İstanbul Murad Molla Kütüphanesi'ndeki nüshasından (nr. 679) istifade edilmiş olup ikinci cildinin bir nüshası da Beyazıt Devlet Kütüphanesi'ndedir (Veliyyüddin Efendi, nr. 963). Bunlardan başka şerhin bir nüshası Rabat el-Hizânetü'l-Melekiyye'de (nr. 9654), diğer bir nüshası ise Hollanda Brill Kütüphanesi'nde bulunmaktadır (GAL Suppl., I, 673). 3. Ebû Yahyâ Zekeriyâ b. Yahyâ eş-Şerîf el-Hüseynî, *Kifâyetü tâlîbi'l-beyân Şerhu'l-Burhân*. Bu eserde daha önceki iki şerh birleştirilmiş olup üçüncü ve son bölümleri bir cilt halinde Fas Karaviyyin Kütüphanesi'nde kayıtlıdır (nr. 624; eski fihrist nr. umumi 1397, hususi 19). 641 (1243-44) yılında Mağrib hattıyla istinsah edilen eser 158 varaktan ibarettir. Yalnız ikinci bölümüne ait Endülüş hattıyla yazılmış bir nüsha Râşidiye'de el-Hizânetü'l-Hamziyye Kütüphanesi'nde (nr. 35) mevcut olup başında bablarına göre düzenlenmiş bir de fihrist bulun-

maktadır. 4. Şâfiî âlimlerden Ebû'l-Feth Takiyyüddin Muzaffer b. Abdullah b. Ali el-Misrî'nin (ö. 612/1215) *el-Burhân* üzerine yaptığı hâşiye Mektebetü'l-Methafî'l-İrâkî'de mevcuttur (nr. 996, 167 sayfa).

el-Burhân Abdülazîm ed-Dîb tarafından tahkik edilerek iki cilt halinde yayımlanmıştır (Devha 1399).

BİBLİYOGRAFYA :

Cüveynî, *el-Burhân* (nşr. Abdülazîm ed-Dîb), Devha 1399, nâşirin mukaddimesi, I, 41-77; Sübkî, *Ṭabakât*, V, 192-193; İbn Haldûn, *Mukaddime*, Beyrut, ts., s. 459; Taşköprizâde, *Miftâhu's-sa'ade*, II, 110; *Keşfü'z-zunûn*, I, 242; Brockelmann, *GAL Suppl.*, I, 673; a.mlf., "Cüveynî", *IA*, III, 249; a.mlf. — L. Gardet, "al-Djawaynî", *El²* (İng.), II, 605-606; Fevkiyye Hüseyin Mahmûd, *el-Cüveynî İmâmü'l-Haremeyn*, Kahire 1384/1964, s. 60-63; İzmirli İsmail Hakkı, "İmâmü'l-Haremeyn Ebû'l-Meâlî b. el-Cüveynî", *DİFM*, sy. 9 (1928), s. 1-33; M. Hamîdullah, "Uşûl-ı fıkıh'ın Tarihi" (trc. Fuat Sezgin), *İTED*, II/1 (1957), s. 1-18; Fuâd Abdülmün'im Ahmed, "Ba' de taḥkîki'l-Burhân fi uşûl-i-fıkh", *el-Mevrid*, IX/4, Bağdad 1981, s. 802-803.

MUSTAFA BAKIR

BURHÂNEDDİN AHMED

(bk. KADİ BURHÂNEDDİN).

BURHÂNEDDİN-i ÂNEVÎ

(برهان‌الدین آنوی)

Anadolu Selçuklu Hükümdarı
I. İzzeddin Keykâvus'a
(1210-1220) takdim ettiği
Enisû'l-kulûb adlı eseriyle tanınan
âlim ve şair
(bk. ENİSÜ'L-KULÜB).

BURHÂNEDDİN el-BUHÂRÎ

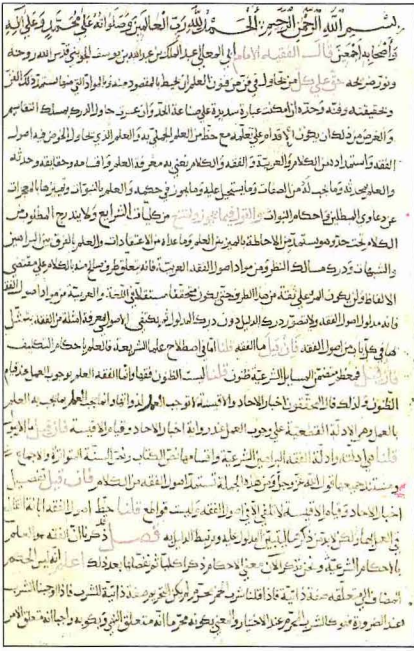
(برهان‌الدین البخاری)

Burhânüddîn (Burhânü's-Şerfa)
Mahmûd b. Ahmed b. Abdilazîz
el-Buhârî el-Merginânî
(ö. 616/1219)

Hanefî müctehid ve âlimi.

Karahanlılar'ın hâkimiyetindeki Buha-ra'da XI-XIII. yüzyıllarda hüküm süren ve birçok âlim yetiştiren Türkistanlı Burhan ailesine (Âl-i Burhân) mensuptur. Babası Sadrüşşehîd Tâceddin Ahmed, dedesi Burhâneddin el-Kebîr Abdülazîz b. Ömer, amcası Sadrüşşehîd Hüsameddin Ömer b. Abdülazîz ve oğlu Sadrülislâm Tâhir b. Mahmûd da devirlerinin önde gelen âlimlerindendir. Ailenin üyeleri "sadr" ünvanıyla anılırlar. Dedesi Abdü-

el-Burhân fi uşûl-i-fıkh'ın ilk sayfası
(TSMK, III. Ahmed, nr. 1321)

İlâziz b. Ömer'i 495'te (1101-1102) Buha-ra başkadhılarına tayin eden Selçuklu Sultanı Sencer'in ilk defa ona sadr unvanını da verdiği kaynaklarda belirtilmektedir.

Burhâneddin el-Buhârî Merğînân'da doğdu. Hayatı ile ilgili kaynaklarda birbirinden farklı bilgiler verilmektedir. Bağdatlı İsmâil Paşa (*Hedîyyetü'l-ârifîn*, II, 404) ile onu Sadrüşşehîd Ömer b. Abdülâzîz'in torunu gibi gösteren Brockelmann (*GAL*, I, 464) 551'de (1156) doğduğunu ve 616'da (1219) vefat ettiğini kaydediler. Kâtib Çelebi de (*Keşfü'z-zunûn*, I, 344, 823; II, 1619) 616'da öldüğünü söylerken Ömer Nasuhî Bilmen (*Kamus*, I, 341) onun 544'ten (1149) sonra vefat ettiğini ileri sürer. Burhâneddin'in ismi bazı kaynaklarda Muhammed olarak da geçmektedir (Kureşî, III, 42; Leknevî, s. 206). İbnü'l-Esir'in 603 (1206) yılında hacca gittiğini kaydettiği (*el-Kâmil*, XII, 257) Burhâneddin Muhammed b. Ahmed b. Abdülâzîz'in bu zat olması ihtimali, Burhâneddin'in 1219 olarak verilen vefat tarihini desteklemektedir. Fakat Barthold Mahmûd ve Muhammed'i iki ayrı şahıs gibi zikretmektedir (*İA*, II, 840). Burhâneddin'in oğlu Tâhîr b. Mahmûd'un ölümü ile ilgili olarak bazı kaynaklarda

verilen (*İzâhu'l-meknûn*, II, 155; *Hedîyyetü'l-ârifîn*, I, 430; Kehhâle, V, 39; Kavakcı, s. 68) 504 (1110) tarihi de izahı güç bir durum arz etmektedir. Bu husustaki karışıklık, aynı dönemde yaşamış Burhâneddin lakabıyla tanınan birçok âlimin varlığı ve başkalarının da *el-Muhtâf* adıyla kitap telif etmelerinden kaynaklanmış olmalıdır.

Burhâneddin el-Buhârî babasından ve dedesi tarafından kurulan çok sayıda ilim adamının yetiştirdiği medresenin meşhur hocalarından ders okudu. Bazı kaynaklarda amcası Ömer b. Abdülâzîz'den de (ö. 536/1141) ders aldığı kaydedilmekteyse de (Leknevî, s. 205) 1156 yılında doğduğu kabul edilirse bunun mümkün olmadığı anlaşılar. Ayrıca Buha-ra ve Semerkant başta olmak üzere çeşitli şehirlere gidip devrin ileri gelen âlimleriyle görüştü, onlardan ders aldı. Özellikle fıkıh sahasında devrinde otorite idi. İbn Kemal onu "mesâilde müctehid" kabul eder. Başta oğlu Sadrülselâm Tâhîr b. Mahmûd olmak üzere birçok ilim adamı yetiştirdi, müftülük ve kadılık yaptı. Talebeleri arasında, dedesi Burhâneddin el-Kebîr'in talebesi olan Kâdîhan Hasan b. Mansûr'un da (ö. 592/1196) sayılması (Hasan Ma'sûmî, V/4, s. 67) doğru değildir.

Eserleri. 1. *el-Muhtâf. el-Muhtâf'ul-kebir, el-Muhtâf'ul-Burhânî ve el-Muhtâf'ul-Burhânî fi'l-fıkhi'n-Nu'mânî* olarak da bilinir. İmam Muhammed'in Hanefî mezhebinde *zâhirü'r-rivâye** diye bilinen altı kitabındaki meseleleri bir araya toplamış, bunlara *nâdirü'r-rivâye** ve *vâkıât** kitaplarında geçen meselelerle babasından öğrendiği tamamlayıcı bilgileri de eklemiştir. Eserin müellifinin Burhâneddin el-Kebîr olduğunu zannedenler ve bu eseri Burhânülselâm Râdîyüddin es-Serahsî'nin *el-Muhtâf*'i ile karıştıranlar da olmuştur. Tarih araştırmaları açısından da değerli bilgiler ihtiva eden eserde bulunan ve Karahanlı Hükmüdarı İbrâhim Tamgaç Han'a ait olan vakfiye Z. V. Togan tarafından neşre hazırlanmıştır (Kavakcı, s. 109, 110). Eserin Süleymaniye Kütüphanesi'nde birçok yazma nüshası bulunmaktadır (meselâ bk. Cârullah, nr. 852-854, 856-858, 860-862; Damad İbrâhim Paşa, nr. 656; Fâtih, nr. 2110-2118; Yozgat, nr. 215-221). 2. *Zahîretü'l-fetâvâ. ez-Zahîre ve ez-Zahîretü'l-Burhâniyye* diye de bilinen eser *el-Muhtâf*'in özetî mahiyetinde olup Süleymaniye Kütüphanesi'nde birçok yazma nüshası vardır (meselâ bk. Cârullah, nr.

649, 650, 651; Damad İbrâhim Paşa, nr. 692; Fâtih, nr. 2308-2310, 2311-2317; Süleymaniye nr. 648; Yenicami, nr. 613-618). 3. *Tetimetü'l-fetâvâ*. Amcası Ömer b. Abdülâzîz muhtelif konulardaki çeşitli görüşleri ve fetvaları bir araya toplamış, fakat bunları bir düzene koyamadan şehid edilmişti. Bunlar daha sonra Burhâneddin el-Buhârî tarafından düzenlenerek kitap haline getirilmiş ve esere her konuyla ilgili yeni meseleler de ilâve edilmiştir (Süleymaniye Ktp., Fâtih, nr. 2278, 2279; Cârullah, nr. 915; Mihrîşah Sultan, nr. 103; Yenicami, nr. 597; Turhan H. Sultan, nr. 165). 4. *el-Vecîz fi'l-fetâvâ* (Süleymaniye Ktp., Cârullah, nr. 961; Hamidiye, nr. 615; Hekimoğlu, nr. 432; Fâtih, nr. 2209). 5. *Nisâbü'l-fukahâ** (Süleymaniye Ktp., Damad İbrâhim Paşa, nr. 733; Yenicami, nr. 674).

Kaynaklarda adları geçen diğer başlıca eserleri de şunlardır: *Şerhu'l-Câmi'i's-şâgîr, Şerhu'l-Câmi'i'l-kebir, Şerhu'z-Ziyâdât, el-Fetâvâ, el-Vâkı'ât, et-Tecridü'l-Burhânî, et-Tarîkatü'l-Burhâniyye*.

Zahîretü'l-fetâvâ'nın ilk sayfası
(Süleymaniye Ktp., Süleymaniye, nr. 648)

el-Muhtâf'ul-Burhânî'nin ilk sayfası
(Süleymaniye Ktp., Damad İbrâhim, nr. 656)

BİBLİYOGRAFYA :

İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil*, XII, 257; Kureşî, *el-Cevâhirü'l-muğiyye*, III, 42; İbn Kutluboğa, *Tâcü'l-terâcim*, s. 70; Taşköprizâde, *Mevzûâtü'l-ülâm*, I, 734, 739; *Kesfû'z-zunûn*, I, 11, 343-344, 345, 564, 568, 823; II, 963, 1619-1620, 1954, 1998, 2002; Leknevî, *el-Fevâ'idü'l-behiyye*, s. 24, 85, 98, 149, 189-191, 205-207; Brockelmann, *GAL*, I, 464; *Suppl.*, I, 289, 642; II, 953; *İzâhu'l-meknûn*, II, 155; *Hedîyyetü'l-ârifîn*, I, 430; II, 404; Ziriklî, *el-A'âm*, VIII, 36; Kehhâle, *Mu'cemü'l-mü'ellifîn*, V, 39; XII, 146-147; Yusuf Ziya Kavakcı, *XI ve XII. Asırlarda Karahanlılar Devrinde Mâvâra' al-Nahr İslâm Hukukçuları*, Ankara 1976, s. 68, 108-111; Bilmen, *Kamus*, I, 341; Ahmet Özel, *Haneft Fıkıh Âlimleri*, Ankara 1990, s. 61-62; M. Saghir Hasan Masumi, "Burhân al-Sharî'ah's «al-Muhtâ al-Burhânî»", *İTED*, V/4 (1973), s. 65-73; W. Barthold, "Bürhan Âilesi", *IA*, II, 839-840.

MUSTAFA UZUNPOSTALCI

BURHÂNEDDİN-i GARİB

(برهان الدين غريب)

Muhammed b. Nâsiriddin

Mahmûd el-Hansevî

(ö. 738/1337)

Hindistanlı tanınmış sûfi.

654'te (1256) Doğu Pencap'ta Hânsî'de doğdu. Hayatının ilk yıllarını burada geçirdi; daha sonra Delhi'ye giderek zamanın âlimlerinden fıkıh, usul ve Arapça öğrendi. Çiştîyye tarikatı şeyhlerinden Nizâmeddin Bedâûnî'ye intisap etti. Delhi Türk Sultanı Muhammed b. Tuğluk'un Delhi'nin âlim ve ileri gelenlerini yeni başşehir Devletâbâd'a göçe mecbur etmesi üzerine oraya gitti (1327). Diğer bir rivayete göre ise Devletâbâd'a şeyhi tarafından gönderildi. Ömrünün geri kalan kısmını burada geçirdi. Zeynüddin Dâvûd b. Hüseyin eş-Şîrâzî, Ferîdüddin Devletâbâdî, Kemâleddin el-Kâşânî ve Rükneddin el-Kâşânî onun en tanınmış halifeleridir. Burhâneddin-i Garîb Devletâbâd'da vefat etti ve Huldâbâd'a bağlı Ravza'ya defnedildi. Bazı kaynaklar vefatını 741 (1340-41) olarak kaydetmektedir.

Cezbedici şahsiyetiyle Şeyh Bedâûnî'nin müridleri arasında büyük bir şöhet kazanan Burhâneddin-i Garîb, Emîr Hüseyin, Mîr Hasan ve Mesud Bey gibi şairler, Nasîrüddin Çirâğ-ı Dehlî ve Kırmânî gibi velîlerle dost oldu. Kaynaklar onu aşk ve şevk timsali bir zâhid, vaazları ile kalpleri fetheden vecd sahibi ve semâ meclislerine tutkun bir velî olarak tanıtır. Burhâneddin-i Garîb'in ölümünden sonra Burhânîler diye anılan mü-

ridleri semâ sırasında kendilerine has bir tarzda raksedercesine zikir âyını yaptılar.

Burhâneddin-i Garîb Devletâbâd'a giderken uğradığı Dekken'deki Tapti yolu üzerinde bulunan yerleşim bölgesinin Fârûkîler'in saltanatı döneminde imar edileceğini müjdelemişti. Daha sonra bu bölge Nasîr Han el-Fârûkî (1399-1437) tarafından ihya edilerek Burhâneddin-i Garîb'in adını ebedileştirmek için buraya Burhânpûr ismi verilmiştir. Ayrıca Ravza'daki türbesine Fârûkîler tarafından bir arazi vakfedilmiştir.

*Sefînetü'l-evliyâ*² müellifi Dârâ Şükûh, Evrengzîb ile Şeyh Nizâmeddin Bedâûnî'nin bazı müridlerinin medfun bulunduğu Burhâneddin-i Garîb'in türbesi etrafında ölüm yıl dönümlerinde düzenlenen törenlerden birine katıldığı söyler.

Burhâneddin-i Garîb'in vecize ve hikmetli sözlerini Rükneddin el-Kâşânî *Nefâ'isü'l-enfâs*, kardeşi Hammâd el-Kâşânî *Ahsenü'l-akvâl*, diğer kardeşi Mecdüddin el-Kâşânî de *Garîbü'l-kerâmât* adlarıyla derlemişlerdir. Mecdüddin *Garîbü'l-kerâmât*'a *Bakıyyetü'l-garâ'ib* adlı bir zeyil yazmıştır (Abdülhay el-Hasenî, II, 140-141).

BİBLİYOGRAFYA :

Mirhord, *Siyerü'l-evliyâ*², Delhi 1302, s. 278; Abdülhak ed-Dihlevî, *Ahbarü'l-ahyâr*, Delhi 1309, s. 93; Dârâ Şükûh, *Sefînetü'l-evliyâ*², Leknev 1872, s. 101; Gulâm Server Lâhûrî, *Hzânetü'l-âsfiyâ*², Lahore 1284, s. 332; Abdülhay el-Hasenî, *Nüzhetü'l-havâtır*, II, 140-141; Mohamad Shafi, "Burhân al-Dîn Gharîb", *EI*² (İng.), I, 1328-1329.

İRFAN GÜNDÜZ

BURHÂNEDDİN el-HALEBİ

(bk. SİBT İBNÜ'L-ACEMİ).

BURHÂNEDDİN KUTB-i ÂLEM

(برهان الدين قطب عالم)

Ebû Muhammed Abdullâh b.

Mahmûd b. Celâleddin Hüseyin el-Buhârî

(ö. 857/1453)

Sühreverdiyye tarikatının
Buhârîyye kolu şeyhlerinden,
Hintli mutasavvıf.

Receb 790'da (Temmuz 1388) Hindistan'da Bahâvelpûr'a bağlı Uç'ta doğdu. Kutb-i Âlem ve Mahdûm-i Cihâniyân unvanıyla tanınan dedesi Celâleddin Hüseyin el-Buhârî'ye (ö. 785/1384) nisbetle

Sânî-i Mahdûm-i Cihâniyân unvanlarıyla tanınır. Küçük yaşta babasını kaybetti. On iki yaşında iken annesiyle birlikte Gucerât'ta Fetten'e (Patan) göç ederek Mevlânâ Ali Şîr el-Gucerâtî'den ilim tahsil etti. Sühreverdiyye tarikatı hırkasını büyük kardeşi Hâmid b. Mahmûd el-Hüseynî ve babasının amcası Sadreddin b. Ahmed el-Uççî'den giydi. Ebû'l-Fütûh Nüreddin eş-Şîrâzî, Şehâbeddin Ahmed b. Abdullah, Kemâleddin b. Kıvâmüddin el-Fettenî ve diğer bazı şeyhler vasıtasıyla Nakşibendiyye, Kâdiriyye ve Kübreviyye tarikatlarına da intisap etti. Ahmed Şah Gucerâtî Ahmedâbâd şehrini kurunca Fetten'den ayrılarak oraya gitti. Bir süre eski Asâval'da oturduktan sonra Ahmedâbâd'a 6 mil mesafedeki Bâtve köyüne yerleşerek büyük dedesi Celâleddin Ahmer Hüseyin b. Ahmed'in (ö. 691/1292) kurduğu Sühreverdiyye tarikatının Buhârîyye kolunu yaymaya çalıştı. Gucerât hükümdarı kendisine büyük saygı göstererek sarayında barındırdı. Başta oğlu Şah Âlem (ö. 1495) olmak üzere pek çok halife ve talebe yetiştirdi. 8 Zilhicce 857'de (10 Aralık 1453) Bâtve'de vefat etti. Hindistan'da Ahmedşâhî kazası ileri gelenleri onun için muhteşem bir türbe yaptırmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Dârâ Şükûh, *Sefînetü'l-evliyâ*², Leknev 1876, s. 117-118; Zebidî, *İkâd*, s. 40-41; Abdülhay el-Hasenî, *Nüzhetü'l-havâtır*, III, 101-103; "Burhâneddin", *IA*, II, 840-841; Mohammad Shafi, "Burhân al-Dîn Kutb-ı 'Âlam", *EI*² (İng.), I, 1329-1330.

HASAN KÂMİL YILMAZ

BURHÂNEDDİN el-MERGİNÂNİ

(bk. MERGİNÂNİ, Burhâneddin).

BURHÂNEDDİN-i TİRMİZİ

(bk. SEYYİD BURHÂNEDDİN).

BURHÂNİYYE

(bk. DESÜKİYYE).

BURHÂNİYYE

(البرهانية)

Rifâiyye tarikatının
Burhâneddin İbrâhîm b. Ömer
b. Ali el-Alevî'ye
(ö. VI/XII. yüzyıl)
nisbet edilen bir şubesi
(bk. RIFÂİYYE).